

סדרת "עושים חיים"

הרגשת הייסורים זה הרחמים האמיתיים \ ליקוטי מוהר"ן תורה ז' ח"ב פסקה ג'

אנחנו מתחילים מפגש שלישי על תורה ז' חלק שני בליקוטי מוהר"ן שנקראת "כי מרחמם ינהגם" אנחנו נקרא קצת מפסקה ג', ונפתח את זה קצת בס"ד:

אות ג' "כי עקר הרחמנות הוא כשישראל עם קדוש נופליו, חס ושלום, בעוונות, רחמנא לצלן, כי זהו הרחמנות הגדול מכל מיני רחמנות. כי כל היסורים הקשים שבעולם אינם נחשבים כלל כנגד המשאוי הכבד של עוונות, חס ושלום. כי כשישראל נופלים בעוונות, חס ושלום, זהו משאוי כבד מאד, שאי אפשר לשא כלל המשאוי הכבד הזה, בבחינת: כמשא כבד יכבדו ממנוי (תהלים לח). כי מי שידע קדשת ישראל מאין הם לקוחים, וידע רוחניות ודקות של ישראל - הוא ידע, שישראל הם רחוקים לגמרי מעוון, ואין עוון שיה להם כלל לא, לפי גדל קדשתם משרשם וגדל דקותם ורוחניותם. ועל כן כל היסורים שבעולם אינם נחשבים למשאוי כנגד המשאוי הכבד של עוונות, חס ושלום, רחמנא לצלן. ואפלו כשיש לאדם יסורים, אם אין בהם עוונות, אינם נחשבים ליסורים כלל. וזה בחינת (שבת נה): אין יסורין בלא עון. שכשאין בהם עוון, אינם יסורים כלל, כי עקר היסורים הם רק כשנופלים בעוונות, חס ושלום, וזהו עקר הרחמנות, לרחם על ישראל עם קדוש, להוציאם מהמשאוי הכבד של עוונות. ועל-כן משה רבנו, עליו השלום, בכל עת שנפלו ישראל באיזה עוון, היה מוסר נפשו עליהם והתפלל בעדם, כגון במוגלים וכיוצא. כי ידע, שלפי קדשת ישראל ודקותם הם רחוקים מעוון ואי אפשר להם לשא כלל המשאוי הכבד של עוון כז"ל. ובאמת, מהיכן באים לעוונות, חס ושלום, הוא רק על ידי שאין לו דעת, כי אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנס בו ריח שטות (סוטה ג), וזהו הרחמנות הגדול מן הכל, שצריך לרחם עליו להכניס בו דעת, בבחינת (תהלים מא): אשירי משכיל אל דל; כי אין עני אלא מן הדעת (גדרים מא), וצריך לרחם עליו להכניס בו דעת:"

פה הרב'ה אומר - מתי כולנו מתמלאים רחמנות על בנאדם בעולם? כשהוא מתייסר. למשל בנ"א חולה, כולם מרחמים עליו, מתפללים עליו... ולמה על סתם בנ"א אנחנו לא עושים את זה? כי הרחמנות שלנו מתגלית על מי שמתייסר. זה הטבע שלנו - לרחם על אדם שיש לו ייסורים. ועיקר הייסורים, הרבי אומר, זה העוונות. עד כדי כך ששאר הייסורים (בעיות בפרנסה, בריאות וכו') בכלל לא נחשבים לייסורים לעומתם!

(אין ייסורים בלא עוון" רבינו מסביר כאן שהייסורים באמיתיים נמשכים מהרגשת העוון) ולמה הם ייסורים? בגלל שהנשמות שלנו הן רוחניות מאוד, ודקות מאוד, והעוונות זה משקל כבד עליהם, זה כמו להעמיס על אדם משקל של טון... זה ייסורים נוראיים.

ואז הרבי נותן דוגמא, שמשה רבינו ידע את גודל הקדושה של הנשמות של עם ישראל ולכן ריחם עליהם וניסה להוציא אותם מהעוונות.

כמו שכבר למדנו, שהרבי נותן דוגמא זה בדווקא, (זה הכלל השלישי בח"י כללים - דוגמא באה ללמד משהו בפני עצמו, זו לא סתם דוגמא אקראית אלא באה ללמד משהו מיוחד) אז מה מיוחד במשה רבינו? שהוא זה שידע כמה רוחניים אנחנו וכמה העוונות הן ייסורים גדולים בשבילנו, ומהן משתלשל כל הצער שלנו בעולם.

אדם רגיל לא מרגיש שזה הייסורים שלו, סתם תשאל אדם ברחוב מה מייסר אותך? הוא לא יענה "העוונות".. כמוכן שהוא לא רוצה את עוונות, אבל הוא לא מרגיש מהם ייסורים מיוחדים. משה רבינו ידע מאיפה אנחנו נמשכים ומי אנחנו, ולכן הוא מזהה כמה כבד עלינו העוונות ומתמלא ברחמים עלינו

והרחמנות של משה להוציא אותנו מעוונות זה גופא מה שכתוב כאן, שהוא מגלה לך מה הייסורים שלך - בעצמך, אתה מתחיל להרגיש לא טוב עם עצמך, לא טוב עם זה שיש לך עוונות. הידיעה מה הייסורים זה ההתחלה של הרפואה, כי כשבנ"א לא מרגיש טוב הוא הולך לרופא, הוא מחפש עזרה.

הצדיק, בחינת משה, מראה לך על מה אתה באמת מתייסר וזה נחשב רחמים גדולים. כי אדם לא יצא מהייסורים עד שהוא לא יהיה מודע אליהם, אחרת הוא לא ירצה לצאת מהם. יש הרבה אנשים שבאים לאומן הם מתחילים לבכות על הריחוק שלהם מה', בלי לדעת אפילו למה הם בוכים, וזה סיפורים שקורים המון.

הרחמנות זה לא להגיד לבנ"א "יש לך עוונות לא נורא לא קרה כלום" עיקר הרחמנות שהאדם מתחיל להרגיש באמת מתוך תוכו ייסורים מהעוונות שלו.

בד"כ אצל הרבה אנשים מה נקרא רחמנות? זה לתת לבנ"א הרגשה טובה עם עצמו, שירגש טוב ויהיה שמח, אבל האמת היא לא תמיד ככה. לפעמים רחמנות זה לתת לבנ"א קצת צער וייסורים על מה שהוא צריך להשתפר. זה נקרא רחמים אמיתיים.

רחמים אמיתיים זה רחמים שקשורים למצב האמיתי של האדם ולא לדמיונות. לכן קורה הרבה פעמים שאדם מתחיל ללמוד ליקוטי מוהר"ן והוא מרגיש רע עם העוונות שלו והמצב שלו זו לא ירידה - זה רחמנות שהאדם יתחיל לרחם על עצמו ולשפר את עצמו.

וכשאדם מרגיש טעם של רחמים אמיתיים, אפי' שהרחמים האלה כביכול מייסרים אותו, אדם רוצה מהם עוד ועוד

כי הרגשה אמיתית אנשים אוהבים להרגיש. אדם רוצה לחיות חיים אמיתיים. טיפה של אמת שווה יותר מכל הדמיונות שיש בעולם!

נמצינו למדים שרחמן אמיתי שזה משה רבינו, כי הוא יודע באמת מה כואב לנו, הוא מרחם עלינו ונותן לנו גם כן להרגיש מה קורה עם עצמינו.. להתחיל להרגיש צער מהעוונות.

וכשאדם מתחיל להשיל מעליו את המשאזה של העוונות, הוא מתחיל לחיות בלי כבדות, כי העוונות הן 'כמשא כבד יכבדו ממני', ומתחיל לחיות....

שהקב"ה ירחם עלינו שבזכות שאנחנו לומדים את הדיבורים האלה, נתחיל להרגיש קצת ייסורים על העוונות, ויתמתקו מאתנו כל הייסורים האחרים, אמן.